

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 22 września 2023 r.

DIH-4.707.20.2023.BP

DECYZJA DIH4/18/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 18 lipca 2023 r. (sygnatura: DC.8361.90.2023/14DEC/23), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen,

- 1) uchyła zaskarżoną decyzję;**
- 2) wymierza karę pieniężną z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług w wysokości 1.000 zł (słownie jeden tysiąc złotych).**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 marca 2023 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm. zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”), Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę (...), zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168, zwanej dalej „*ustawa o cenach*”). Przedmiotowe pismo Strona odebrała w dniu 4 kwietnia 2023 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 18 i 20 kwietnia 2023 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w sklepie (...), należącym do Strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 110 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając:

- 1) brak cen w odniesieniu do 3 partii produktów;
- 2) brak cen jednostkowych w odniesieniu do 18 partii produktów w opakowaniach jednostkowych tzw. wielopakach;
- 3) brak informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w odniesieniu do 14 partii produktów;

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 20022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Ponadto w toku kontroli stwierdzono naruszenie wymogu ujawniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości poprzez uwidocznienie cen innych niż zakodowane w kasie (różnica kasa-półka) w przypadku 2 partii produktów.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli (...).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 27 czerwca 2023 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją (...), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. Decyzja została odebrana w dniu 24 lipca 2023 r.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2023 r., Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. zarzucając:

- a) naruszenie art. 107 § 1 i 3 kpa poprzez zaniechanie w sentencji decyzji przedstawienia faktów, dowodów i przyczyn uzasadniających nałożenie w w/w wysokości;
- b) naruszenie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach w zw. z § 3 ust. 2 i § 4 poprzez błędne uznanie, iż w stosunku do zakwestionowanych produktów istniał obowiązek podania ceny jednostkowej, mimo, że ich liczba nie jest wyrażona jednostką miary wskazaną we właściwych przepisach;
- c) naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 kpa w ten sposób, że Organ zaniechał wyczerpującego zbadania i ustalenia, jakie są zasady sprzedaży wielopaków w przedsiębiorstwie skarżącej;
- d) naruszenie prawa materialnego polegające na niezastosowaniu § 7 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, w sytuacji gdy przedmiotowe produkty stanowiły tzw. „wielopaki”;
- e) naruszenie prawa materialnego polegające na błędnym zastosowaniu § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w sytuacji, gdy elementy 18 partii produktów nie stanowiły „towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki”.

Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy.

Pismem z 28 sierpnia 2023 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu zawartego w pkt 1 odwołania. Strona podnosi naruszenie art. 107 § 1 i 3 kpa poprzez zaniechanie w sentencji decyzji przedstawienia faktów, dowodów i przyczyn uzasadniających nałożenie kary w wysokości 1.000 zł, jak wynika z sentencji decyzji. Podnosząc powyższy zarzut Strona wskazuje, iż *„Stwierdzenie przez organ administracyjny rzekomych naruszeń doprowadziło do wydania sprzecznej wewnątrznie decyzji administracyjnej, w której treści w sentencji na Skarżącą nałożona została kara pieniężna w wysokości 1.000 zł, a w uzasadnieniu wskazana została kara pieniężna w wysokości 200 zł.”*

Rozpoznając powyższy zarzut należy przyznać, że istotnie, decyzja organu I instancji zawiera w sentencji rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary w wysokości 1.000, zł, podczas gdy w uzasadnieniu tej decyzji zawarte jest zdanie: *„Ze względu na stopień naruszonych obowiązków, dotychczasową działalność, wielkość obrotów oraz brak sankcji za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych karę w kwocie 200 zł należy uznać zatem za adekwatną do skali przewinienia.”* Powyższa sprzeczność nie oznacza jednak, że decyzja organu I instancji winna zostać uchylona.

Zgodnie z art. 107 § 1 pkt 5 i 6 kpa decyzja zawiera m.in. rozstrzygnięcie oraz uzasadnienie faktyczne i prawne. Pojęcie rozstrzygnięcia nie jest zdefiniowane przepisami kpa, niemniej jednak należy uznać, iż w rozstrzygnięciu wyraża się władcze działanie organu (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 24.10.2019 r. sygn. akt II SA/Ke 560/19: *„Rozstrzygnięcie, określane mianem osnowy lub sentencji decyzji (art. 107 § 1 pkt 5 KPA) jest jej kwintesencją, stanowi bowiem o ustaleniu prawa, o usunięciu sporu co do niego lub o jego tworzeniu na rzecz określonych podmiotów albo też o zakończeniu postępowania w danej instancji bez orzekania w sprawie co do jej istoty. Wyraża rezultat stosowania normy prawa materialnego do konkretnego przypadku w kontekście określonych okoliczności faktycznych i materiału dowodowego. Konkretyzacja prawa dokonuje się w rozstrzygnięciu, nie zaś w innych elementach decyzji.”*). Z kolei uzasadnienie decyzji jest zdefiniowane w art. 107 § 3 kpa, który stanowi, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Jak wynika z powyższego, uzasadnienie decyzji ma zobrazować proces jaki doprowadził do wydania rozstrzygnięcia.

Niezależnie od powyższego, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 15 kpa postępowania administracyjne co do zasady jest postępowaniem dwuinstancyjnym, co polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu przez dwa różne organy tej samej sprawy (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 05.07.2007 r. Sygn. akt I SA/Wa 769/07: „Do uznania, że zasada dwuinstancyjności postępowania została zrealizowana, nie wystarcza, że w sprawie zapadły dwa rozstrzygnięcia dwóch organów różnych stopni, ale konieczne jest by rozstrzygnięcia te zostały poprzedzone przeprowadzeniem przez każdy z organów, które wydały decyzję, postępowania umożliwiającego osiągnięcie celów, dla których postępowanie to jest prowadzone. Organ II instancji ma nie tylko ocenić zgodność z prawem postępowania organu I instancji, lecz przede wszystkim jego obowiązkiem jest ponowne rozpatrzenie całej sprawy jakby "od nowa"). Powyższe oznacza, że przesłanki wymiaru kary, których dotyczy rozbieżność z treścią rozstrzygnięcia, zostaną na nowo przeanalizowane przez organ odwoławczy, który może usunąć podniesione uchybienie.

Przechodząc na grunt poczynionych ustaleń faktycznych należy stwierdzić co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 w/w ustawy w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Cenę, cenę jednostkową oraz informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli, stwierdzono nieprawidłowości polegające na:

- 1) braku cen;
- 2) braku cen jednostkowych;
- 3) brak informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki;
- 4) naruszenie wymogu ujawniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości poprzez uwidocznienie cen innych niż zakodowane w kasie „różnica półka – kasa”.

Śląski WIIH zaskarżoną decyzją nałożył karę pieniężną za naruszenia obowiązku w zakresie uwidaczniania cen polegające na:

- 1) braku cen;
- 2) braku cen jednostkowych;

3) brak informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Prezes Urzędu stwierdza, że Śląski WIIH w toku postępowania administracyjnego pominął część ustaleń poczynionych w toku kontroli, czego skutkiem było błędne ustalenie zakresu naruszeń przepisów ustawy o cenach. Dokonując ponownego rozpoznania sprawy Prezes Urzędu dopatrywał się większej liczby naruszeń przepisów ustawy o cenach, aniżeli poczynił to organ I instancji, a mianowicie uznał za naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach - naruszenie wymogu ujawniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości - poprzez uwidocznienie cen innych niż zakodowane w kasie „różnica półka – kasa”. W związku z powyższym Prezes UOKiK jako organ odwoławczy stwierdza, że w przedmiotowej sprawie Strona dopuściła się następujących naruszeń:

- 1) braku cen w odniesieniu do 3 partii produktów;
- 2) braku cen jednostkowych w odniesieniu do 18 partii produktów w opakowaniach jednostkowych tzw. wielopakach;
- 3) braku informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w odniesieniu do 14 partii produktów;
- 4) uwidocznieniu cen w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości poprzez uwidocznienie cen innych niż zakodowane w kasie „różnica półka – kasa” w przypadku 2 partii produktów,

co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Prezes UOKiK zwraca również uwagę, że organ I instancji ustaleń zakresu naruszeń w/w ustawy w uzasadnieniu decyzji opisał naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach. Jednakże w sentencji decyzji przywołał tylko naruszenie art. 4 ust. 1 w/w ustawy. Pominięte jest zatem naruszenie art. 4 ust. 2 w/w ustawy, co rodzi rozbieżność pomiędzy rozstrzygnięciem a uzasadnieniem. Jak już powyżej wskazano, w rozstrzygnięciu decyzji wyraża się władcze działanie organu, co oznacza że w razie ewentualnej sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem a uzasadnieniem prymat ma rozstrzygnięcie (por. wyrok NSA z dnia 15.08.1985 r. Sygn. akt 730/85: *„Utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji oznacza w szczególności utrzymanie w mocy jej podstawowego, koniecznego elementu, jakim jest rozstrzygnięcie. W rozstrzygnięciu /osnowie/ decyzji zostaje bowiem wyrażona wola organu administracji załatwiającego sprawę w tej formie. (...) Z tego też względu, w razie sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem decyzji a jej uzasadnieniem, za miarodajną należy przyjąć treść rozstrzygnięcia.”*). Zdaniem Prezesa UOKiK jest to uchybienie skutkujące wadliwością decyzji organu I instancji i przemawiające za jej uchyleniem. Niemniej w ramach postępowania odwoławczego organ II instancji na nowo dokonuje rozpoznania sprawy i może usunąć stwierdzone nieprawidłowości.

Strona wnosząc odwołanie postawiła szereg zarzutów dotyczących naruszenia ustawy o cenach w zakresie braku cen jednostkowych.

Strona podniosła zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 w zw. z art. 77 kpa w ten sposób, że Organ zaniechał wyczerpującego zbadania i ustalenia, jakie są zasady sprzedaży tzw. wielopaków w przedsiębiorstwie strony skarżącej, tzn. że wielopaki są sprzedawane wyłącznie jako zestaw, a poszczególne elementy nie są przeznaczone

do indywidualnej sprzedaży, nie można ich rozdzielić i tym samym nie są towarem przeznaczonym do sprzedaży na sztuki, tylko w komplecie (pkt 3 odwołania). Wg. Strony „Wyszczególnione 18 partii towarów stanowiły tzw. „wielopaki”, czyli paczki zawierające kilka sztuk produktów jednego rodzaju (np. „dwupaki”, „trzytaki” itp.). Żaden wielopak nie może być rozdzielony i sprzedany na sztuki – poszczególne elementy nie stanowią towaru podlegającego sprzedaży, nie są indywidualnym przedmiotem obrotu. (...) Ani z protokołu kontroli, ani z wydanej decyzji nie wynika, by Organ podjął się analizy zasad sprzedaży wielopaków. Potwierdza, to że postępowania dowodowe zostało przeprowadzone w sposób pobieżny, a tym samym doszło do naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 kpa i w efekcie błędnego zastosowania przepisów.”

Odnosząc się do powyższych zarzutów należy przede wszystkim wskazać, iż zgodnie z protokołem kontroli, kontrolą objęto 20 wielopaków, z czego w 18 przypadkach stwierdzono brak cen jednostkowych. Organ nie neguje, iż wielopaki nie podlegają rozdziałowi na sztuki i w tym zakresie nie analizował zasad ich sprzedaży. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wyraźnie bowiem wynika, że Organ dopatruje się naruszenia przepisów prawa w braku uwidocznienia cen jednostkowych, nie zaś w polityce sprzedaży – ta bowiem pozostaje poza zainteresowaniem Organu. Bezzasadny zatem jest zarzut, iż Organ zaniechał ustalenia jakie są zasady sprzedaży wielopaków.

Strona podniosła również zarzuty naruszenia prawa materialnego polegające na:

- błędnej wykładni art. 4 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o cenach w zw. z § 3 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen i błędnym uznaniu, że w stosunku do wyszczególnionych 18 partii towarów istniał obowiązek podania ceny jednostkowej, mimo, że ich liczba nie jest wyrażona jednostką miary wskazaną we właściwych przepisach (pkt 2 odwołania);
- naruszenie prawa materialnego polegające na niezastosowaniu § 7 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w sytuacji, gdy przedmiotowe partie towarów stanowiły tzw. „wielopaki”, czyli towary sprzedawane ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach), które nie są objęte obowiązkiem uwidocznienia ceny jednostkowej (pkt 4 odwołania);
- naruszenie prawa materialnego polegające na błędnym zastosowaniu § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidoczniania cen w sytuacji, gdy elementy wyszczególnionych 18 partii towarów stanowiły „towary przeznaczone do sprzedaży na sztuki” (pkt 5 odwołania).

Podnosząc powyższe zarzuty Strona argumentuje, że Organ całkowicie pominął, że :

- 1) przepisy o cenach muszą być czytane łącznie z przepisami o miarach;
- 2) sztuka nie jest jednostką miary w rozumieniu przepisów o miarach;
- 3) cenę jednostkową musi posiadać jedynie taki towar, którego ilość lub liczba podlega wyrażeniu w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach;
- 4) wymóg uwidocznienia ceny jednostkowej aktualizuje się dopiero i wyłącznie w przypadku, gdy towar musi posiadać taką cenę jednostkową.

Odnosząc się do przedmiotowych zarzutów należy przede wszystkim przywołać definicję ceny jednostkowej jaka jest zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o cenach zgodnie z którym przez cenę jednostkową rozumie się cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. W tym względzie przepisy o miarach nie zawierają „sztuki” jako

jednostki miary. Jednak art. 4 ust. 1 w/w ustawy nakazuje uwidacznianie ceny i ceny jednostkowej towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. Tak więc ustawa nakłada obowiązek uwidocznienia ceny jednostkowej, a sposób w jaki należy to uczynić określa rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii. § 4 ust. 1 ww. rozporządzenia wskazuje m.in., że cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za sztukę – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży na sztuki. Należy przy tym podkreślić funkcję jaką spełnia cena jednostkowa. Jest ona bowiem punktem odniesienia przy porównywaniu cen, dając potencjalnemu klientowi informację, jaka jest cena danej jednostki/sztuki w przypadku gdy towar jest sprzedawany np. wg. masy czy objętości czy w pakietach wielosztukowych. W ten sposób potencjalny klient ma możliwość porównania cen nie tylko względem produktów sprzedawanych w konkretnym sklepie, ale także produktów oferowanych przez kilku innych przedsiębiorców. Należy też wyjaśnić, że funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównania cen produktów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Dlatego też oprócz ceny za określony produkt, w miejscu sprzedaży (na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w jego pobliżu) powinna być uwidoczniiona cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary (litr, kilogram, sztuka). Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych lub podobnych produktów w miejscu sprzedaży, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa (np. za litr, kilogram, sztukę) jest dla nich odpowiednia. Zatem, brak podanych cen jednostkowych przy towarach utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, narusza ich interesy ekonomiczne oraz pozbawia ich prawa do rzetelnej i pełnej informacji o cenie.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, należy zwrócić uwagę, że produkty jakie zostały zakwestionowane w toku kontroli są produktami sprzedawanymi w tzw. „wielopakach”, przy czym wielopaki produktów podobnych różnią się między sobą jeśli chodzi o liczbę produktów w nich się znajdujących np. „Skarpety męskie Marvel rozm. 39-42 2-pak” i „Skarpety męskie Casual Socks rozm. 39-42 3-pak”. W takim przypadku realizacja wymogu porównania cen będzie zrealizowana poprzez podanie zarówno ceny „wielopaku”, jak i ceny „za sztukę/parę” jako ceny jednostkowej. Powyższe zgodne jest więc z regulacją zawartą w § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen zgodnie z którym cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za sztukę dla towaru przeznaczonego do sprzedaży na sztuki.

W przedmiotowej sprawie towar był sprzedawany w wielopakach różniących się między liczbą sztuk mieszczących się w takim wielopaku. W takim przypadku cena samego wielopaku nie umożliwi porównania cen w tym sensie, czy bardziej opłacalnym jest kupno wielopaku mniejszego (2 pary) czy większego (3 pary). Takie porównanie będzie natomiast możliwym przy zastosowaniu cen jednostkowych.

Strona stawia również zarzut naruszenia § 7 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen twierdząc, iż „(...) elementy zawarte w wielopaku nie są „towarem przeznaczonym do sprzedaży na sztuki w rozumieniu § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia o cenach. Ze względu na swój charakter i przeznaczenie były towarami sprzedawanymi wyłącznie w kompletach (§ 7 pkt 2 rozporządzenia o cenach). Tym samym nie stosuje się do nich obowiązku podawania ceny jednostkowej.” Zgodnie z powołanym przepisem wymogu uwidaczniania cen

jednostkowych nie stosuje się do towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach). Strona podnosząc powyższy zarzut błędnie utożsamia występujący w przedmiotowej sprawie „wielopak” z użytym w powołanym przepisie terminem „komplet”. Powołany przepis reguluje bowiem sytuacje, w których przedmiotem sprzedaży jest komplet, który tworzą rzeczy różnych rodzajów, aczkolwiek przeznaczenie tych rzeczy jest wspólne, np. komplet pościeli, garnek z pokrywką. Natomiast w przypadku „wielopaków” nie można mówić o zestawie, ponieważ składa się on wyłącznie z jednego rodzaju produktów jakim są np. bokserki czy skarpety. Tym samym w przypadku oferowania do sprzedaży wielopaków sprzedawca zobowiązany jest do uwidocznienia zarówno ceny jak i ceny jednostkowej. Zatem nie ma racji Strona, twierdząc, iż Organ błędnie nie zastosował § 7 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Reasumując, zarzuty jakie zostały podniesione w pkt 2 – 5 odwołania, a które odnoszą się do kwestii uwidocznienia cen jednostkowych przy sprzedaży wielopaków należy uznać za niezasadne.

Ustalony stan faktyczny nie budzi wątpliwości, iż Strona dopuściła się naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen polegających na:

- 1) braku cen;
 - 2) braku cen jednostkowych;
 - 3) brak informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki;
 - 4) naruszenie wymogu ujawniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości poprzez istnienie rozbieżności cen „różnica półka – kasa”;
- przez co naruszony został art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy o cenach.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2)).

Przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 w/w ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie z art. 1 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L 80 z 04.07.1998) wdrożonej ustawą o informowaniu o cenach towarów i usług celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen.

Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż zarówno fizyczny brak ceny jak i rozbieżność pomiędzy ceną uwidocznioną a ceną zakodowaną w kasie (tzw. rozbieżność „półka – kasa”) wywołuje ten skutek iż, konsument nie ma należytej informacji na temat oferowanego towaru (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1400/19: *„Nie można natomiast, w ocenie Sądu, podzielić zarzutu skargi o znikomym stopniu naruszenia obowiązku informowania o cenach w przedmiotowej sprawie. Jeżeli bowiem przyjrzeć się produktom, w stosunku do których ceny nie były uwidocznione, ewidentnie widać, że dotyczą one szeroko rozumianej chemii gospodarczej. Tym samym klienci poszukujący towarów w tym właśnie dziale sklepu, istotnie pozbawieni zostali podstawowej informacji, która winna im zostać zapewniona przez Skarżącą, a więc ceny produktu. Bez tej podstawowej informacji trudno mówić o realizacji jednej z dyrektyw ujętych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach a więc umożliwieniu klientom porównania cen konkurencyjnych towarów.”*).

Z kolei, cena jednostkowa definiowana jest w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o cenach zgodnie z którym cena jednostkowa towaru lub usługi to cena ustalona za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Brak cen jednostkowych uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru – konsument pozbawiony jest bowiem punktu odniesienia przy podjęciu ewentualnej decyzji co do zakupu (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 29.11.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1841/17: *„Regulacja nakazuje jednoczesne ujawnianie ceny w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach (tj. wartości pieniężnej, jaką kupujący ma zapłacić za określony towar) oraz ceny jednostkowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o cenach (tj. wartości ustalonej za jednostkę określonego towaru [usługi], którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach). Takie ukształtowanie obowiązku informacyjnego o cenie przez sprzedawcę służyć ma transparentności cen. Ułatwia również kupującemu porównanie cen za różne towary podobne. Kupujący ma wówczas bowiem nie tylko jednoznaczne zobrazowanie tego, ile powinien zapłacić za określoną sztukę towaru lub usługę,*

ale również dowiaduje się o cenie "zobiektywizowanej", odniesionej do powszechnego systemu miar.).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż powyższy wymóg nie został dopełniony w stosunku do 14 partii produktów, jak bowiem wynika z protokołu kontroli: *„Ponadto w toku kontroli ustalono, że z pośród objętych sprawdzeniem 110 pozycji towarowych w każdym z 14 przypadków (...) informowania o obniżeniu ceny towaru obok informacji o obniżonej cenie nie uwidoczniło informacji o najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co niezgodne jest z art. 4 ust. 2 ustawy (...). W każdym przypadku na etykietach jednostkowych ww. produktów naklejono prostokątne naklejki w kolorze pomarańczowym z nową ceną wraz z podaniem poprzednio stosowanej przekreślonej wyższej ceny.”* Wprowadzenie powyższego przepisu nastąpiło ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), która to zmiana była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami”. Jak bowiem wynika z Wytycznych dotyczących wykładni i stosowania art.6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE C 2021 Nr 526 str. 130) *„Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym żonglowania cenami i przedstawiania fałszywych obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej” ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki.”*

Z powyższego wynika, że zarówno cena, cena jednostkowa, jak i informacja o obniżeniu cen warunkują podjęcie decyzji o ewentualnym zakupie. Stąd też brak tych elementów, jak i rozbieżność między nimi wyrażająca się w różnicy pomiędzy ceną ujawnioną na etykiecie a ceną zakodowaną w kasie, nie dają konsumentowi należytej wiedzy o cenach i tym samym mogą utrudnić podjęcie decyzji co do ewentualnego zakupu. Z tego też względu stopień obowiązków w zakresie uwidaczniania cen należy uznać za znaczny.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy Organ na podstawie zgromadzonego materiału stwierdza, iż Strona po raz pierwszy naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach. Organ stwierdza również, iż Strona podjęła działania naprawcze – jak bowiem wynika z protokołu kontroli:

- oznaczono wszystkie oferowane do sprzedaży towary prawidłowo sporządzonymi cenami,
- poprawiono oznaczenia cenowe zgodnie z cenami zakodowanymi w kasie fiskalnej,
- uzupełniono etykiety cenowe o najniższe ceny z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

W przypadku przesłanki wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy, Organ oparł się na zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu CIT-8 za rok 2022 przesłanego przy piśmie

z dnia 20 lipca 2023 r. oraz na oświadczeniu kontrolowanego o wielkości przedsiębiorstwa z dnia 19 kwietnia 2023 r.

W przypadku przesłanki sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych. Przesłanka ta nie jest spełniona, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcje Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Prezes UOKiK, stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary. Mianowicie, zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ Strona dopuściła się szerokiego katalogu naruszeń w zakresie obowiązku uwidaczniania cen naruszając interes konsumentów w zakresie ich prawa do informacji, tj.:

- 1) brak cen;
- 2) brak cen jednostkowych;
- 3) brak informacji o najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki;
- 4) naruszenie wymogu ujawniania cen w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości poprzez istnienie rozbieżności cen „różnica półka – kasa”.

Tego typu naruszenia stanowi zagrożenie dla interesów ekonomicznych konsumentów, a tym samym wykluczają możliwość uznania wagi naruszenia za znikomą. Organ wskazuje jednocześnie, iż z protokołu kontroli wynika, iż Strona usunęła stwierdzone naruszenia.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa.

Z kolei, zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Obowiązek informacyjny określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter przedumowny, czyli jest ograniczony w czasie do momentu zawarcia umowy z konsumentem. Jak wynika z ustaleń kontroli, Strona tego obowiązku nie realizowała, co potwierdza np. wyjaśnienie z dnia 18 kwietnia 2023 r. zgodnie z którym: *„Brak na poszczególnych wyrobach obok obniżonej ceny informacji o najniższej tego wyrobu cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed obniżką wynika z ogólnej polityki firmy, która uznała, że obowiązek ten wypełniony będzie przez umieszczenie w widocznym miejscu na sali sprzedaży informacji wyjaśniającej oznaczenie poszczególnych zapisów na etykietach cenowych.*” W przypadku obowiązku informacyjnego nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji o cenach tym konsumentom, którzy już np. zapoznali się z dotychczasowymi oznaczeniami cen i opuścili sklep (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia. Sąd podziela stanowisko organu, że w niniejszej sprawie nie można mówić o usunięciu skutków naruszenia prawa skoro (jak wynika z informacji przekazanych przez Skarżącą) tylko 22 konsumentów otrzymało brakujące uchwyty do grilla na 30 724 sztuk grilli sprzedanych konsumentom. Nie można więc uznać, aby Skarżąca usunęła skutki naruszenia prawa”*).

Biorąc powyższe pod uwagę, nie sposób uznać aby w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podst. art. 189f § 2 i 3 kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Organ odwoławczy, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki przemawiające za uchyleniem decyzji organu I instancji. Jednakże

zgromadzony materiał pozwala na rozstrzygnięcie sprawy co do istoty. Co więcej, ustalenia te mogłyby uzasadniać wymierzenia kary wyższej aniżeli kara wymierzona zaskarżoną decyzją. Należy mieć jednak na względzie, art. 139 kpa zgodnie z którym organ odwoławczy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny. Prezes Urzędu stoi na stanowisku, iż kara w wysokości wymierzonej zaskarżoną decyzją będzie adekwatna do ustalonego stopnia naruszenia oraz spełni cele kary określone w dyrektywie nr 98/6/WE.

Biorąc powyższe pod uwagę, kara w wysokości 1.000 zł jest proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen, cen jednostkowych oraz, w przypadku obniżek cen, informacjami na temat najniższej z ostatnich 30 dni poprzedzających obniżkę.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek

ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2023 poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. pełnomocnik
2. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a